

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 maja 2016 r.
sprawy **B. R.**,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 22 grudnia 2015 roku, sygn. II AKa 423/15,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 9 września 2015 roku, sygn. XVIII K 78/14,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego B. R. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 9 września 2015 r. o sygn. akt XVIII K 78/14 Sąd Okręgowy w Warszawie uznał B. R. za winnego popełnienia zarzuconych mu w akcie oskarżenia czynów z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 284 § 1 k.k. i wymierzył mu stosowne kary jednostkowe a w ich miejsce karę łączną 3 lat pozbawienia wolności. Orzeczono także o obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przypisanymi przestępstwami.

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 22 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKa 423/15, zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że jako podstawę prawną orzeczonej w punkcie II wyroku kary łącznej pozbawienia wolności przyjął

art. 85 i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., zaś orzeczony obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem wymienionym w punkcie 1 - 62 uzupełnił o punkt 63 w brzmieniu: „A. T. i R. C. kwoty 32.198,00”. W pozostałej części wyrok utrzymano w mocy.

Kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł obrońca skazanego, zarzucając w niej rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to przepisów art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. skutkujące niemożnością kontroli kasacyjnej poprzez:

1. brak jakichkolwiek rozważań i zajęcia stanowiska co do ewentualnych konsekwencji orzekania zarówno w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, jak i odwoławczym, w sytuacji kolizji ustaw karnych,
2. powierzchowną i fragmentaryczną kontrolę wyroku sądu I instancji w zakresie wymiaru kary z pominięciem zasad wynikających z przepisów art. 447 § 2 k.p.k., co skutkowało wadliwością uzasadnienia Sądu II instancji.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

W istocie Sąd Apelacyjny nie odniósł się w pisemnym uzasadnieniu wyroku do powodów, dla których skorygował podstawę prawną orzeczenia o karze łącznej, niemniej nie może to być w omawianej sprawie podstawą uwzględnienia kasacji. Po pierwsze, co skarżący sam przyznał w kasacji, apelacja nie zawierała zarzutu tego dotyczącego, a zatem standard uzasadnienia wyroku odwoławczego, określony w art. 457 § 3 k.p.k. nie wymagał odniesienia się do tej kwestii w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Po drugie, obrońca nie wskazał w kasacji żadnych konkretnych spornych kwestii w tym zakresie, poprzestając na rozważaniach ogólnych, zarówno co do zakresu, jak i skutków kontroli instancyjnej. Skoro zaś obrońca nie kwestionuje zasadności dokonanej przez Sąd Apelacyjny korekty, lecz jedynie zwraca uwagę na niewyjaśnienie powodów jej dokonania, to taki zarzut

oczywiście nie może być skuteczny, ze względu na brak wpływu uchybienia na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia. W końcu po trzecie, dokonana przez Sąd Apelacyjny korekta podstawy orzeczenia kary łącznej była w pełni uzasadniona. Nowelizacja kodeksu karnego dokonana ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) wprowadziła w art. 86 k.k. surowsze zasady wymiaru kary łącznej niż obowiązujące w czasie popełnienia przez skazanego przypisanych mu czynów. Z tego powodu, zasadne było w świetle art. 4 k.k. stosowanie w sprawie ustawy względniejszej dla sprawcy, czyli przepisów art. 85 i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed zmiany dokonanej 1 lipca 2015 r. Nie ma zatem najmniejszych wątpliwości, że, wbrew twierdzeniom kasacji, Sąd Apelacyjny miał w polu widzenia omawianą kwestię intertemporalną i rozstrzygnął ją poprawnie, korygując podstawę orzeczenia kary łącznej w wyroku Sądu Okręgowego.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.